

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 423

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 iunie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
	Hotărârea din 1 aprilie 2008, definitivă la 1 iulie 2008, în Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României	2–8
	Hotărârea din 14 octombrie 2008, definitivă la 14 ianuarie 2009, în Cauza Megheleş și Popa împotriva României	9–12
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR		
481.	— Decizie privind sancționarea cu retragerea aprobării acordate domnului Dan Burcă, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L.	13
482.	— Decizie privind sancționarea cu retragerea autorizației de funcționare a Societății Comerciale „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L.	14
483.	— Decizie privind sancționarea cu retragerea aprobării domnului Mihai Neagu, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L.	15
484.	— Decizie privind sancționarea cu interzicerea temporară a exercitării activității și amendă a Societății Comerciale „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L.	15–16

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 1 aprilie 2008,

definitivă la 1 iulie 2008,

în Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României

(Cererea nr. 36.820/02)

În Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 11 martie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 36.820/02) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni ai acestui stat, domnul Valentin Dumitru Dumitrescu și, mama sa, doamna Iordana Cornelia Dumitrescu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 2 octombrie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de doamna N. Popescu, avocat profesând în București, renunțând la serviciile doamnei avocat după depunerea observațiilor. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul R. H. Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții au susținut în special că li s-au încălcat dreptul de acces la o instanță și dreptul la respectarea bunurilor din cauza neexecutării unei hotărâri definitive și a refuzului instanțelor de a analiza pe fond cererea de restituire a unui teren pe vechiul amplasament și s-au plâns de durata excesivă a procedurilor civile de restituire a terenului respectiv.

4. La data de 24 ianuarie 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a decis să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

5. În observațiile sale din data de 31 iulie 2006, reclamantul, moștenitor legal al reclamantei, a informat Curtea despre decesul acesteia, ce a avut loc la data de 13 aprilie 2006. Din motive de ordin practic, prezenta hotărâre va continua să facă referire, în faptele pertinente, la reclamanți, deși în prezent calitatea de reclamant trebuie atribuită numai domnului Valentin Dumitru Dumitrescu.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în anul 1948 și locuiește în București. Reclamanta s-a născut în anul 1914.

7. O rudă a reclamanților, D.G., a dobândit în anul 1940, printr-un contract de vânzare-cumpărare, un teren agricol în suprafață de 4 ha, care a fost naționalizat în anul 1953 de către autoritățile comuniste și folosit de o societate agricolă de stat. Terenul în discuție, situat într-o regiune de câmpie, în comuna Chiajna, în apropiere de București, a făcut obiectul Legii fondului

funciar nr. 18/1991 (*Legea nr. 18/1991*) și a fost recalificat în anul 1996 de către autorități ca teren situat în zona constructibilă a orașului București (*teren intravilan*). Cu toate acestea, comisia pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 din Chiajna (*Comisia Chiajna*) a rămas competentă cu aplicarea acestei legi în privința tuturor terenurilor ce fuseseră administrate înainte de 1990 de societatea agricolă din Chiajna, așa cum a fost și cazul terenului în cauză.

A. **Acțiune în reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha**

8. În anul 1991, în temeiul Legii nr. 18/1991, reclamanții le-au solicitat succesiv comisiilor Chiajna și București să le reconstituie dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha în cauză.

9. În 1992 și 1994, Comisia Chiajna i-a pus pe niște foști funcționari ai primăriei locale în posesia terenului revendicat de reclamanți. În anul 1995 și la data de 28 martie 1996, ea le-a eliberat titluri de proprietate asupra acestui teren, care a fost vândut în aprilie 1996 de către noii proprietari unei societăți comerciale.

10. La data de 9 mai 1996, comisia abilitată cu aplicarea Legii nr. 18/1991 în București și în județul Ilfov, din care făcea parte comuna Chiajna, (*Comisia Ilfov*) a respins cererea formulată de reclamanți în anul 1991, din cauză că aceștia nu au dovedit că avuseseră un drept de proprietate asupra terenului în discuție în momentul naționalizării.

11. Reclamanții au sesizat Judecătoria Buftea cu o acțiune împotriva Prefecturii București și a Prefecturii Ilfov în anularea Hotărârii din data de 9 mai 1996. În cursul procedurii, Comisia Chiajna a informat instanța că i-a pus pe niște terți, conform Legii nr. 18/1991, în posesia unui teren din care făcea parte și parcela revendicată de reclamanți. Prin Sentința din data de 26 noiembrie 1996, Judecătoria Buftea a admis acțiunea reclamanților cu motivarea că își dovediseră, prin contractul de vânzare-cumpărare din anul 1940 și prin martori, dreptul de proprietate pe care îl aveau asupra terenului în suprafață de 4 ha. În temeiul Legii nr. 18/1991, instanța a statuat că reclamanților trebuia să li se reconstituie dreptul de proprietate „asupra terenului în suprafață de 4 ha, pe raza comunei Chiajna”. Din sentință reiese că reclamanții nu au solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată. Această sentință a rămas definitivă prin nerecurare de către părțile în litigiu.

B. Cererea de intervenție voluntară într-o procedură ce viza recunoașterea dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu și punerea în posesie asupra acestui teren

12. La data de 14 februarie 1995, reclamantii au depus concluzii de intervenție voluntară într-o procedură aflată pe rol în fața secției de contencios administrativ a Tribunalului București, procedură care se desfășura între foștii funcționari menționați mai sus, alți terți și autoritățile locale și care avea ca obiect anularea titlului administrativ de proprietate eliberat în anul 1995 pentru o parte din terenul în cauză (vezi paragraful 9 de mai sus). Plângându-se de abuzurile Comisiei Chiajna, ei i-au solicitat instanței să anuleze titlul de proprietate din anul 1995, să le recunoască dreptul de proprietate asupra celor 4 ha dobândite de ruda lor în anul 1940 și să oblige autoritățile competente să îi pună în posesia acestui teren.

13. După ce tribunalul și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel București, la termenul de judecată din 23 ianuarie 1996, Curtea de Apel a supus dezbaterii părților și a declarat admisibilă cererea părților interesate.

14. Prin Încheierea de ședință din data de 25 iunie 1996, Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București și-a constatat din oficiu necompetența și a trimis cauza în fața instanțelor civile.

15. După ce a ținut o primă ședință de judecată la data de 9 decembrie 1996, prin Sentința din data de 10 martie 1997, pe baza contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940 și a Sentinței definitive din data de 26 noiembrie 1996 menționate mai sus, Judecătoria Sectorului 6 București a admis cererea de intervenție voluntară a reclamantilor și a obligat Prefectura București și Comisia Chiajna la reconstituirea dreptului de proprietate al reclamantilor asupra terenului în suprafață de 4 ha, precizând amplasamentul exact al acestuia, și la punerea lor în posesia acestui teren.

16. După casarea cu trimitere spre rejudecare a sentinței menționate mai sus din 12 octombrie 1998, pentru viciu de procedură, prin Sentința din 12 noiembrie 1999, Judecătoria Sectorului 6 București a respins cererea reclamantilor de a le reconstitui dreptul de proprietate ca fiind lipsită de obiect, pe motivul că „sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 (...) le recunoscuse și reconstituise deja dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha”. Judecătoria a anulat titlul de proprietate eliberat foștilor funcționari ai primăriei în anul 1995.

17. Reclamantii au formulat apel împotriva acestei sentințe, cu motivarea că cererea lor de reconstituire a dreptului de proprietate urmărise într-adevăr revendicarea terenului cumpărat de ruda lor în anul 1940 și că Sentința definitivă din data de 26 noiembrie 1996 nu identificase cu exactitate amplasamentul terenului care trebuia să le fie restituit, de unde interesul de a interveni în procedură. Ei au solicitat tribunalului să dispună o expertiză tehnică topografică pentru a identifica terenurile în litigiu și pentru a le constata dreptul de a li se restitui terenul rudei lor.

18. În ședința de judecată din data de 24 martie 2000, Tribunalul București a amânat cauza pentru data de 9 mai 2000, deoarece unuia dintre judecători nu îi era îngăduit să judece, întrucât se pronunțase deja la judecarea în primă instanță a cauzei. La această dată, reclamantii i-au cerut instanței să stabilească un nou termen pentru a-și putea pregăti apărarea.

19. Prin Decizia din data de 11 octombrie 2000, Tribunalul București a respins apelul reclamantilor. Pasajele relevante ale deciziei sunt următoarele:

„Dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha le-a fost reconstituit intervenienților prin sentința rămasă definitivă din data de 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea. Instanța a decis în mod corect doar să reconstituie dreptul de proprietate asupra celor 4 ha de teren pe raza comunei Chiajna, în conformitate cu posibilitățile instanțelor în temeiul Legii nr. 18/1991, deoarece stabilirea dreptului de proprietate și a

amplasamentului terenului în discuție este un drept exclusiv al comisiei pentru aplicarea Legii nr. 18/1991. A admite un punct de vedere contrar ar avea drept consecință intervenția nelegală a justiției în atribuțiile prevăzute de lege pentru comisiile menționate mai sus.

Cererea de intervenție din data de 14 februarie 1995 nu poate fi calificată drept cerere în revendicare a parcelei de teren în suprafață de 4 ha, deoarece din cerere reiese că reclamantii nu au solicitat decât reconstituirea dreptului de proprietate. Conform articolului 294 § 1 din Codul de procedură civilă, reclamantii nu-și pot modifica cererea în apel.”

20. După ce a ținut o primă ședință de judecată la data de 22 februarie 2001, când a amânat cauza, stabilind un nou termen din motiv de viciu de procedură de citare, așa cum s-a întâmplat și la datele de 5 aprilie, 13 septembrie, 8 noiembrie și 20 decembrie 2001, prin Decizia din data de 4 aprilie 2002, Curtea de Apel București a respins recursul formulat de reclamantii, confirmând Decizia din 11 octombrie 2000 a Tribunalului București.

21. La o dată neprecizată în anul 2003, Prefectura Ilfov, de care aparține comuna Chiajna, le-a precizat reclamantilor că, în temeiul normelor de aplicare a Legii nr. 18/1991, comisiile aveau competența exclusivă în ceea ce privește punerea în posesie și stabilirea amplasamentelor terenurilor ce trebuiau restituite părților interesate. Ea a observat că Sentința din 26 noiembrie 1996 nu precizase în dispozitivul său că punerea în posesie a reclamantilor trebuia să se facă pe vechiul amplasament al terenului ce îi aparținuse rudei lor.

C. Contestația referitoare la executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996

22. La data de 20 septembrie 1999, reclamantii au sesizat Judecătoria Buftea cu o contestație referitoare la executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996 a aceleiași instanțe, urmărind interpretarea dispozitivului acestei sentințe (*contestație la titlu*). În mod special, ei doreau să afle dacă terenul în suprafață de 4 ha ce trebuia să le fie restituit era cel ce făcuse obiectul contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940, menționat în considerentele sentinței.

23. Prin Sentința din data de 28 octombrie 1999, instanța a statuat că cererea lor nu putea fi analizată în cadrul unei astfel de acțiuni, deoarece dispozitivul Sentinței din 26 noiembrie 1996 era foarte clar, referindu-se exclusiv la reconstituirea unui titlu de proprietate în baza Legii nr. 18/1991. Pe de altă parte, identificarea și punerea în posesia unui teren individualizat erau de competența exclusivă a comisiilor administrative.

24. Atât apelul, cât și recursul reclamantilor împotriva acestei sentințe au fost respinse ca nefondate, primul prin Decizia din 15 mai 2000 a Tribunalului București, iar al doilea prin Decizia din 18 septembrie 2000 a Curții de Apel București.

D. Demersurile reclamantilor pentru executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996

25. În urma Deciziei din 11 mai 1995 a Consiliului Municipiului București, aprobată în anul 1996 de departamentul de urbanism și amenajare a teritoriului, mai multe terenuri agricole aflate în vecinătatea Capitalei, printre care parcela de 4 ha dobândită de ruda reclamantilor în anul 1940, au fost recalificate drept terenuri situate în zona constructibilă a Bucureștiului. Prin urmare, valoarea comercială a parcelei respective a crescut rapid.

26. La data de 4 aprilie 1997, Primăria București a răspuns la o scrisoare a reclamantilor, în sensul că Comisia Chiajna era competentă cu executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996.

27. La 11 iunie și 5 septembrie 1997, autoritățile însărcinate cu cadastrul din București și Ilfov i-au informat pe reclamantii că parcela revendicată se afla în perimetrul municipiului București și că aplicarea Legii nr. 18/1991 de către Comisia București se afla în curs de desfășurare.

28. La data de 6 ianuarie 1998, reclamantii i-au solicitat Comisiei Chiajna să le reconstituie dreptul de proprietate asupra parcelei de 4 ha în cauză, conform Legii nr. 18/1991, modificată în 1997, invocând, printre altele, în sprijinul cererii lor, Sentința din 26 noiembrie 1996. Comisia Chiajna a refuzat să îi pună în posesia acestei parcele și nu le-a făcut propuneri pentru a-i pune în posesia unui alt teren, conform sentinței menționate mai sus.

29. La data de 5 octombrie 1998, invocând, printre altele, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, reclamantii au depus o plângere penală la parchetul competent, invocând refuzul primarului din Chiajna de a-i pune în posesia parcelei de 4 ha în discuție. Ei nu au primit niciun răspuns la plângere.

30. La data de 20 februarie 2003, reclamantii i-au solicitat Comisiei Chiajna să îi pună în posesia unui teren în suprafață de 4 ha, conform Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940.

31. Prin procesul-verbal din 10 martie 2003, pe care reclamantii l-au primit și l-au semnat la data de 22 iulie 2003, Comisia Chiajna i-a pus în posesia a 7 parcele de teren agricol, în suprafață totală de 4 ha, pe raza comunei Chiajna.

32. La data de 10 noiembrie 2003, Comisia Chiajna le-a precizat reclamantilor, nemulțumiți de parcelele ce le fuseseră atribuite, că nu mai existau alte terenuri disponibile în urma aplicării Legii nr. 18/1991 și i-a invitat să se prezinte pentru a li se elibera un titlu de proprietate. Din dosar reiese că reclamantii au refuzat să dea curs acestei invitații.

II. Dreptul și practica internă pertinente

33. În ceea ce privește competența instanțelor de a analiza deciziile comisiilor administrative abilitate cu aplicarea Legii nr. 18/1991, esențialul reglementării interne relevante, și anume extrasele din Legea nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 20 februarie 1991 și republicată la data de 5 ianuarie 1998, după modificările aduse prin Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, este descris în Hotărârea *Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, §§ 22—24, 16 septembrie 2003).

34. Jurisprudența internă divergentă referitoare la competența instanțelor de a analiza legalitatea modului în care comisiile administrative stabileau amplasamentul terenurilor ce trebuiau restituite în temeiul Legii nr. 18/1991 a fost rezumată în Hotărârea *Hauler împotriva României* (nr. 67.703/01, §§ 19—21, 12 iulie 2007). După modificarea Legii nr. 18/1991 prin Legea nr. 169/1997 și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, în sensul întinderii, de acum înainte nelimitate, a competenței instanțelor chemate să statueze asupra legalității deciziilor administrative ale comisiilor, larga majoritate a instanțelor interne au statuat că instanțele aveau competența să analizeze legalitatea modului în care comisiile au stabilit amplasamentul terenurilor ce trebuiau să fie atribuite reclamantilor (deciziile din 6 februarie 2002, 13 mai 2003 și 27 iunie 2005 ale curților de apel Timișoara, Târgu Mureș și, respectiv, Bacău; *a contrario*, deciziile din 5 aprilie 2000 și 3 iunie 2005 ale curților de apel Oradea și, respectiv, Craiova). Pe de altă parte, în decizia sa din data de 6 februarie 2002 menționată mai sus, Curtea de Apel Timișoara a considerat că, după ce a urmat procedura prevăzută de Legea nr. 18/1991, reclamanta nu era obligată să urmeze procedura Legii nr. 1/2000 pentru analizarea chestiunii aplicării Legii nr. 18/1991 și, în special, a chestiunii amplasamentului terenului ce îi fusese atribuit de comisie.

35. Art. 13 din Legea nr. 18/1991 prevedea că, în regiunile de câmpie, punerea persoanelor îndreptățite în posesia unor terenuri situate în afara zonei construibile a unei localități este realizată de comisia administrativă, nu neapărat pe vechiul

amplasament deținut de părțile interesate. După modificarea acestei legi prin Legea nr. 1/2000, art. 2 prevede că punerea în posesie se face în mod normal pe vechiul amplasament, cu condiția ca același teren să nu le fi fost atribuit unor terți conform Legii nr. 18/1991. În ceea ce privește terenurile situate în zona construibilă a unei localități, Legea nr. 18/1991, interpretată prin jurisprudența în materie, prevedea principiul atribuirii de terenuri pe vechiul amplasament, în special dacă terenul nu le fusese atribuit unor terți, înainte de intrarea în vigoare a legii, pentru a-și construi casa. În mai multe cauze, instanțele interne au statuat pe fond că, în temeiul art. 13 din Legea nr. 18/1991, fiind vorba chiar de terenurile situate în regiunile de câmpie, refuzul comisiilor administrative de a pune în posesie persoanele îndreptățite pe vechiul amplasament nu trebuie să fie arbitrar, ci justificat (deciziile nr. 449/1994, 9/1995 și nr. 228/1996 ale Curții de Apel Galați și Decizia nr. 944 din 15 mai 1996 a Curții Supreme de Justiție; *a contrario*, Decizia din 25 aprilie 1995 a Curții de Apel Galați).

36. Din prevederile Legii nr. 18/1991, în special din art. 8, reiese că pentru a stabili dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite asupra terenurilor ce fac obiectul acestei legi, autoritățile competente procedează la reconstituirea acestui drept de proprietate, la cererea părților interesate, procedură care se încheie cu eliberarea unui titlu administrativ de proprietate. Procedura administrativă și, după caz, cea judiciară în discuție se finalizează prin punerea în posesie asupra terenului și eliberarea titlului de proprietate. De altfel, doctrina și jurisprudența internă au fost divergente în ceea ce privește posibilitatea de a introduce o acțiune în revendicare pentru a-și valorifica dreptul de proprietate pentru o persoană care, în cadrul procedurii menționate mai sus, nu beneficia încă de un titlu administrativ de proprietate, ci numai de un certificat administrativ eliberat de comisie și de un proces-verbal de punere în posesia terenului în litigiu (vezi, pentru admisibilitatea acțiunii, Decizia Curții de Apel Pitești nr. 2.159 din 16 octombrie 1998; *a contrario*, în special Decizia Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție din data de 30 iunie 1997).

ÎN DREPT

I. Asupra pretinselor încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție

37. Reclamantul invocă două încălcări ale dreptului său de acces la o instanță din cauza neexecutării Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și a refuzului instanțelor de a-i analiza pe fond cererea de restituire a unui teren pe vechiul amplasament. De asemenea, el se plânge de durata excesivă a procedurilor în cauză. Reclamantul invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra neexecutării Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea

1. Asupra admisibilității

38. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

39. După ce a contestat modul în care Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 a fost executată la data de 10 martie 2003 de către autorități, în observațiile sale, reclamantul consideră că a suferit o încălcare a dreptului său de acces la o instanță din cauza executării tardive a acestei sentințe. El pune în evidență faptul că această întârziere nu se poate explica prin imposibilitatea autorităților de a identifica amplasamentul pe care îl solicitase sau prin desfășurarea procedurii în care a

intervent, avându-se în vedere că din dosar reiese că autoritățile știau unde era situată parcela revendicată și că ele nu au obținut o suspendare a executării sentinței definitive în cauză. Pe de altă parte, înainte de 10 martie 2003, autoritățile nu au făcut nicio propunere de punere în posesie asupra vreunui teren conform Sentinței din 26 noiembrie 1996.

40. Guvernul apreciază că dreptul de proprietate al reclamantului și al mamei sale asupra terenului în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna era un drept condiționat, ce depindea de identificarea amplasamentului. Dacă alegerea amplasamentului aparținea autorităților, imprecizia reclamantului și a mamei sale în ceea ce privește identificarea vechiului amplasament și atitudinea lor insistentă cu privire la restituirea vechiului lor teren au determinat Comisia Chiajna să aștepte sfârșitul procedurilor pentru a-i pune în posesie. În plus, reclamantul a fost informat de Comisia Chiajna despre imposibilitatea punerii în posesie pe amplasamentul deținut de ruda sa în anul 1940.

41. Curtea reamintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Culegere de hotărâri și decizii*, 1997-II, § 40). Pe de altă parte, admitând faptul că dreptul de acces la o instanță nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50.342/99, § 39, 27 mai 2003), ea reiterează totuși că dacă administrația refuză sau omite să se execute ori dacă întârzie să o facă, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în faza judiciară a procedurii își pierd orice rațiune de a fi (*Hornsby*, citată mai sus, § 41).

42. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea dreptului reclamantilor la un acces efectiv la o instanță din cauza executării tardive de către autorități a sentințelor definitive care le obliga, în temeiul Legii nr. 18/1991, să reconstituie dreptul de proprietate al părților interesate asupra unor terenuri (vezi, printre altele, *Acatrinei împotriva României*, nr. 7.114/02, §§ 37—44, 6 octombrie 2006, și *Gavrileanu împotriva României*, nr. 18.037/02, §§ 36—46, 22 februarie 2002).

43. Curtea a analizat cauza de față și consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie. În mod special, aceasta observă că Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 dispunea ca autoritățile locale să reconstituie dreptul de proprietate al reclamantului și al mamei sale asupra unui teren în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna, fără a preciza amplasamentul acestui teren. Curtea observă că, chiar dacă sentința în cauză nu preciza în mod expres acest lucru, din dreptul intern în materie reiese că reconstituirea efectivă a dreptului de proprietate implica punerea în posesie asupra unui teren și eliberarea unui titlu administrativ de proprietate de către autoritățile locale, singurele competente în materie de executare a sentinței menționate mai sus (vezi paragraful 36 de mai sus). Or, Curtea constată că Guvernul nu contestă faptul că reclamantul și mama sa au primit și au semnat procesul-verbal de punere în posesie asupra parcelelor în suprafață totală de 4 ha la data de 22 iulie 2003 și că au fost invitați să se prezinte pentru a li se elibera titlul de proprietate la data de 10 noiembrie 2003, fără ca înainte de aceste date să li se fi făcut vreă altă propunere de executare a Sentinței din 26 noiembrie 1996. Având în vedere dispozițiile sentinței în cauză, trebuie constatat că în anul 2003, prin cele două demersuri menționate mai sus, autoritățile și-au îndeplinit obligațiile ce decurg din această sentință, rămânând în discuție doar chestiunea termenului de

executare. De altfel, reclamantul admite acest lucru în observațiile sale.

44. Curtea nu poate accepta argumentele Guvernului pentru a justifica întârzierea în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996. Pe de o parte, din dosar rezultă că autoritățile locale cunoșteau amplasamentul revendicat de reclamant (vezi paragrafele 11 și 15 de mai sus). Pe de altă parte, având în vedere dispozițiile sentinței în discuție, Curtea este de părere că Comisia Chiajna ar fi putut lua mai devreme inițiativa pentru a o executa, astfel cum a făcut-o în anul 2003. Aceasta cu atât mai mult cu cât sentința în cauză nu stabilea amplasamentul terenului ce trebuia acordat reclamantului și mamei sale, iar comisia era singura autoritate competentă pentru a identifica parcelele libere și pentru a formula oferte concrete. Prin urmare, Curtea nu este de părere că întârzierea în executare îi este imputabilă reclamantului (vezi, *mutatis mutandis*, *Acatrinei*, citată mai sus, § 41).

45. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea cu celeritate a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 a Judecătorei Buftea.

46. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

47. Pe de altă parte, Curtea consideră că, după constatarea încălcării, concluzie la care a ajuns din cauza duratei de neexecutare a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996, nu este cazul să analizeze separat dacă în speță a avut loc și încălcarea dreptului reclamantului de a i se soluționa cauza într-un „termen rezonabil”, capăt de cerere ce trebuie considerat ca absorbit de cel precedent (vezi, *mutatis mutandis*, *Lunari împotriva Italiei*, nr. 21.463/93, § 46, 11 ianuarie 2001, *Popea împotriva României*, nr. 6.248/03, § 38, 5 octombrie 2006, și *Societatea de gestiune a portului din Campoloro și societatea fermieră din Campoloro împotriva Franței*, nr. 57.516/00, § 67, 26 septembrie 2006).

B. Asupra refuzului instanțelor interne de a analiza chestiunea punerii în posesie a reclamantului asupra terenului în litigiu pe vechiul amplasament

1. Asupra admisibilității

48. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, aceasta constată că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

49. Reclamantul pune în evidență faptul că obiectul cererii sale de intervenție voluntară din 14 februarie 1995 a fost obligarea autorităților locale de a-l pune în posesia terenului în suprafață de 4 ha pe vechiul amplasament ce îi aparținuse rudei sale în anul 1940, obiect diferit de procedura la finalul căreia el a obținut, împreună cu mama sa, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, care nu preciza unde trebuia efectuată punerea în posesie. Într-un mod similar Cauzei *Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, § 39, 16 septembrie 2003), respingerea cererii de intervenție voluntară s-a întemeiat pe „dreptul exclusiv” al comisiilor administrative de a stabili amplasamentul terenului ce trebuia să le fie atribuit.

50. Guvernul consideră că prezenta cauză este diferită de Cauza *Glod* menționată mai sus, în măsura în care instanțele interne nu au invocat lipsa de competență materială pentru a analiza cererea reclamantului, ci au statuat că această cerere este lipsită de obiect, având în vedere constatarea din Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, care le atribuise părților interesate 4 ha de teren, fără a stabili amplasamentul.

51. Curtea a analizat deja chestiunea dreptului de acces la o instanță în cazul reclamantilor cărora, după ce au sesizat instanțele interne cu o acțiune ce viza controlul deciziilor luate de

comisiile locale pentru a stabili amplasamentul terenurilor atribuite în temeiul Legii nr. 18/1991, li s-a respins acțiunea, fără o judecată pe fond, din cauza competenței exclusive a comisiilor administrative în materie; ea a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție (*Glod*, citată mai sus, §§ 35—40, și *Hauler împotriva României*, nr. 67.703/01, §§ 32—37, 12 iulie 2007).

52. Curtea a analizat cauza de față și consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie. În mod special, ea observă că, la fel ca și în Cauza *Hauler* menționată mai sus, reclamantul și mama sa au sesizat instanțele interne cu o acțiune privind aplicarea efectivă a dreptului de proprietate ce le fusese recunoscut prin Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, drept pe care ei l-au considerat încălcat printr-o decizie administrativă care le elibera unor terți un titlu de proprietate pe vechiul amplasament al terenului ce îi aparținuse rudei lor, considerând că ei trebuie puși în posesia acestui teren. Procedura în care a intervenit reclamantul nu avea, așadar, același obiect cu cea soluționată prin sentința menționată mai sus. Deoarece acțiunea reclamantului a fost respinsă din cauza dreptului exclusiv al Comisiei Chiajna de a stabili amplasamentul terenului ce trebuia să le fie atribuit, rezultă că, în conformitate cu afirmațiile instanțelor sesizate cu cauza de față, odată stabilită suprafața de teren la care reclamantul și mama sa aveau dreptul, nu mai era de datoria instanțelor să controleze deciziile comisiilor administrative referitoare la punerea în posesie a părților interesate, în temeiul Legii nr. 18/1991. Or, art. 6 § 1 din Convenție dispune ca deciziile luate de autoritățile administrative ce nu îndeplinesc ele însele cerințele acestei prevederi, cum se întâmplă în cazul de față, să fie supuse controlului ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină (vezi, *mutatis mutandis*, *Glod*, citată mai sus, §§ 35—36).

53. În lumina celor de mai sus, Curtea apreciază că refuzul instanțelor interne de a analiza chestiunea dreptului reclamantului, în temeiul Legii nr. 18/1991, de a fi pus în posesia terenului în cauză pe vechiul amplasament, chestiune lăsată la discreția comisiei administrative, a adus atingere esenței înseși a dreptului său de acces la o instanță (vezi, *mutatis mutandis*, *Hauler*, citată mai sus, § 36, și *Terra Woningen împotriva Olandei*, Hotărârea din 17 decembrie 1996, Culegere 1996-VI; pp. 2122—2123, §§ 52—55).

54. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

C. Asupra duratei procedurii ce viza punerea în posesie pe vechiul amplasament

55. Perioada ce trebuie luată în considerare a început la data de 14 februarie 1995, odată cu cererea de intervenție voluntară a reclamantului, și s-a încheiat la data de 4 aprilie 2002. Așadar, ea a durat aproape 7 ani și două luni, pentru 8 instanțe și 3 grade de competență.

1. Asupra admisibilității

56. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

57. Reclamantul susține că durata procedurii în discuție a fost excesivă și că nu îi este imputabilă.

58. Guvernul apreciază că era vorba de o cauză de complexitate deosebită, având în vedere cererea de intervenție a reclamantului care solicita o analiză asupra admisibilității. Pe de altă parte, el observă declinările de competență și stabilirea unui nou termen de judecată din cauză că unul dintre judecători era incompatibil. Ținând cont de faptul că nu există perioade lungi de inactivitate a instanțelor interne și că reclamantul a solicitat mai multe amânări ale cauzei, el apreciază că durata respectivă nu a fost nerezonabilă.

59. Curtea reamintește faptul că rezonabilitatea duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantilor și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile interesate (vezi, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

60. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție (vezi *Frydlender* citată mai sus).

61. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. În primul rând, contrar argumentului Guvernului, din dosar nu reiese că analiza admisibilității cererii de intervenție a reclamantului a întârziat procedura sau a crescut complexitatea cauzei. Mai exact, Curtea observă că desfășurarea procedurii a fost marcată de amânarea repetată a cauzei pentru noi termene de judecată din cauza unor vicii ale procedurii de citare, de termenele lungi acordate înainte ca o nouă instanță sesizată cu dosarul să stabilească primul termen de judecată și, în special, de declinările de competență de la începutul procedurii, cauza nefiind trimisă în fața instanțelor civile competente decât la data de 25 iunie 1996 (vezi, *mutatis mutandis*, *Ispan împotriva României*, nr. 67.710/01, § 44, 31 mai 2007). Întârzierile rezultate din aceste amânări, precum și casarea cu trimitere spre rejudecare din 12 octombrie 1998 pentru viciu de procedură sunt imputabile autorităților. În ceea ce privește comportamentul reclamantului, chiar observând cele câteva amânări pentru un alt termen de judecată solicitate în special pentru a-și pregăti apărarea, Curtea reiterează faptul că nu i se poate reproșa că a folosit diverse căi de atac interne pentru a-și apăra drepturile (*Simon împotriva Franței*, nr. 66.053/01, § 31, 8 iunie 2004).

62. Curtea apreciază, prin urmare, că nici complexitatea cauzei, nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, privită în ansamblul ei.

63. Ținând cont de cele de mai sus și de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, durata procedurii litigioase nu respectă cerința „termenului rezonabil”.

64. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1.

II. Asupra pretinselor încălcări ale art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și coroborat cu art. 13 din Convenție

65. Reclamantul se plânge, pe de o parte, de refuzul instanțelor de judecată interne de a-i analiza pe fond cererea de intervenție voluntară ce viza punerea sa în posesia terenului de 4 ha pe vechiul amplasament, considerând că este lipsit de acest teren și că nu a beneficiat de un recurs efectiv în acest sens. Pe de altă parte, el se plânge de termenul în care autoritățile au executat Sentința din 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea. El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și — în ceea ce privește primul capăt de cerere — coroborat cu art. 13 din Convenție, articole care prevăd următoarele în părțile lor relevante:

Articolul 13

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale (...).”

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

66. În ceea ce privește punerea în posesie a reclamantului și a mamei sale pe vechiul amplasament ce îi aparținuse unei rude, Guvernul consideră că ei nu beneficiază de un „bun” sau cel puțin de o „speranță legitimă” în privința amplasamentului litigios, deoarece nicio instanță nu a precizat că ei aveau dreptul să li se atribuie acest amplasament.

67. Reclamantul consideră că avea o „speranță legitimă” în ceea ce privește punerea în posesia terenului în suprafață de 4 ha pe amplasamentul respectiv deoarece, deși Sentința din data de 10 martie 1997 a Judecătoria Sectorului 6 București, care le recunoștea dreptul asupra acestui amplasament, fusese casată, nicio instanță nu a analizat și nu a respins pe fond, în procedura ulterioară, cererea de intervenție privind amplasamentul în cauză.

68. Curtea consideră că argumentul Guvernului tinde la invocarea unei excepții de inadmisibilitate din cauza necompetenței *ratione materiae* în ceea ce privește primul capăt de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și, având în vedere natura cererii și elementele aflate la dosar, apreciază că trebuie să unească această excepție cu fondul.

69. Pe de altă parte, în ceea ce privește ambele capete de cerere, Curtea constată că ele nu sunt vădit neîntemeiate în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că nu sunt afectate de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, le declară admisibile.

B. Asupra fondului

1. *Asupra refuzului autorităților de a-l pune pe reclamant în posesia terenului pe vechiul amplasament*

70. Având în vedere constatarea referitoare la dreptul de acces la o instanță prevăzut de art. 6 § 1 (paragrafele 51—54 de mai sus), Curtea apreciază că nu este necesar să analizeze separat dacă, în speță, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și coroborat cu art. 13 din Convenție (*Glod*, citată mai sus, § 46, *Hauler*, citată mai sus, § 41, și *Crisan împotriva României*, nr. 42.930/98, § 32, 27 mai 2003). Această concluzie scutește, pe de altă parte, Curtea să se pronunțe asupra excepției ridicate de Guvern (*Moschopoulos-Veinoglou și alții împotriva Greciei*, nr. 32.636/05, § 35, 18 octombrie 2007).

2. *Asupra executării tardive a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996*

71. Admițând că în temeiul sentinței menționate mai sus reclamantul și mama sa erau îndreptățiți să li se atribuie un teren în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna, Guvernul își reiterează argumentele prezentate cu privire la art. 6 § 1 din Convenție (paragraful 40 de mai sus) pentru a justifica executarea tardivă, în anul 2003, a acestei sentințe definitive.

72. Reclamantul consideră că era de datoria autorităților să execute sentința în cauză și că a fost lipsit înainte de anul 2003 de exercitarea dreptului său de proprietar asupra terenului în suprafață de 4 ha.

73. Făcând referire la jurisprudența aplicabilă în materie (*Kopecky împotriva Slovaciei* [MC], nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004, și *Gavrileanu*, citată mai sus, § 52), Curtea constată că, în speță, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996

a creat în beneficiul reclamantului și al mamei sale „speranță legitimă” de a li se reconstitui un drept de proprietate asupra unui teren de 4 ha pe raza comunei Chiajna, această creanță constituind așadar o „valoare patrimonială” ce duce la aplicarea garanțiilor art. 1 din Protocolul nr. 1.

74. Cu toate acestea, Curtea constată că, în speță, autoritățile locale însărcinate să execute sentința respectivă nu au îndeplinit demersurile necesare acestui scop decât în noiembrie 2003, întârzierea fiindu-le imputabilă (vezi paragrafele 44—45 de mai sus). Curtea observă că Guvernul nu a oferit nicio justificare valabilă pentru ingerința cauzată prin neexecutarea într-un termen rezonabil a sentinței definitive pronunțate în speță; așadar, ea era arbitrară și încălca principiul legalității. O astfel de concluzie scutește Curtea de a mai cerceta dacă a fost păstrat un just echilibru între cerințele interesului general și imperativele de apărare a dreptului individual al reclamantului (*Gavrileanu*, citată mai sus, § 55).

75. Prin urmare, Curtea apreciază că avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

76. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

77. Reclamantul solicită suma de 2.800.000 euro (*EUR*) cu titlu de daune materiale suferite din cauza nerestituirii terenului de 4 ha pe vechiul amplasament, prejudiciu calculat în funcție de valoarea acestui teren. Pe de altă parte, el solicită suma de 40.000 *EUR* cu titlu de daune morale suferite, printre altele, ca urmare a frustrării și neplăcerilor cauzate de faptele autorităților descrise în cererea sa adresată Curții.

78. Guvernul apreciază că nu este cazul să repare prejudiciul material pretins de reclamant, având în vedere că a fost pus în posesia unui teren în conformitate cu Sentința din 26 noiembrie 1996. În ceea ce privește cererea de daune morale, el apreciază că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul pretins și presupusele încălcări ale Convenției și, în subsidiar, că o eventuală hotărâre de condamnare din partea Curții ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare în acest sens. Pe de altă parte, el consideră că suma solicitată este excesivă, având în vedere jurisprudența Curții.

79. Curtea constată că, în ceea ce privește cererea întemeiată pe lipsa de restituire a terenului pe vechiul amplasament, singura bază ce trebuie reținută pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantul nu a beneficiat de dreptul de acces la o instanță pentru a se analiza chestiunea dreptului său de a i se atribui terenul în cauză, chestiune lăsată la discreția comisiilor administrative. Desigur, Curtea nu poate specula care ar fi fost soluția procesului în caz contrar, dar nu consideră nerezonabil să creadă că partea interesată a suferit o reală pierdere de șansă (vezi, *mutatis mutandis*, *Glod* citată mai sus, § 50, și *Hauler*, citată mai sus, § 45). Pe de altă parte, Curtea admite că reclamantul a suferit un anumit prejudiciu moral din cauza frustrării provocate de întârzierea în executarea sentinței definitive pronunțate în favoarea sa, din cauza lipsei de acces la o instanță și ca urmare a duratei excesive a procedurii civile și că acest prejudiciu nu este suficient compensat prin constatarea încălcărilor în discuție. Statuând în echitate, conform art. 41, ea îi acordă suma de 8.000 *EUR* pentru toate prejudiciile.

B. Cheltuieli de judecată

80. Reclamantul solicită și suma de 13.675 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne și, în special, în fața Curții, pe care le detaliază astfel:

a) 3.265 EUR pentru munca depusă de avocatul care l-a reprezentat în fața Curții în anul 2006 și care i-a redactat observațiile (reclamantul a furnizat o convenție de onorarii, cu tarifele orare ale avocatului, și un decont orar al muncii depuse de acesta);

b) 10.500 EUR pentru alte cheltuieli suportate în fața instanțelor interne și în fața Curții, referitor la care prezintă copii ale unor contracte de asistență judiciară pentru procedurile interne, indicând onorariile percepute de avocații săi, pentru o sumă totală de 2.600.000 lei românești (ROL), respectiv 320 EUR la momentul respectiv, conform informațiilor furnizate de Banca Națională a României; de asemenea, el mai pune la dispoziție fotocopiile recipiselor poștale privitoare la taxele poștale de corespondență cu Curtea.

81. Guvernul observă că reclamantul nu a oferit documente justificative decât pentru o parte din cheltuielile pe care pretinde că le-a suportat. Referitor la cheltuielile avute în fața instanțelor

interne, el apreciază că reclamantul putea cere instanțelor rambursarea lor. Referitor la procedura în fața Curții, el își exprimă îndoiala față de realitatea mențiunilor din decontul orar al avocatului său, considerând, în orice caz, că onorariile sunt excesive.

82. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al quantumului acestora. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 250 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în procedurile naționale și de 1.500 EUR pentru procedura în fața Curții. Din această a doua sumă trebuie dedusă suma percepută cu titlu de ajutor judiciar, plătită de Consiliul European, și anume 850 EUR. Prin urmare, Curtea îi acordă reclamantului 650 EUR pentru procedura în fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

83. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

în unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește dreptul reclamantului de acces la o instanță din cauza întârzierii în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și a lipsei de analiză pe fond a cererii sale de intervenție voluntară referitoare la punerea în posesie pe vechiul amplasament;

3. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție referitor la durata procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza duratei procedurii privind cererea de intervenție voluntară;

5. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, separat și coroborat cu art. 13 din Convenție, privind lipsa de analiză pe fond a cererii de intervenție voluntară referitoare la punerea în posesie pe vechiul amplasament;

6. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza întârzierii în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996;

7. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, suma de 8.000 EUR (opt mii euro) pentru toate prejudiciile, 250 EUR (două sute cincizeci euro) pentru cheltuielile de judecată suportate în cadrul procedurilor naționale și 650 EUR (șase sute cincizeci euro) pentru cele suportate în procedura în fața Curții;

b) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății și ca la acestea să fie adăugată orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

8. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 1 aprilie 2008 pentru a face aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Stanley Naismith,
grefier adjunct

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 14 octombrie 2008,

definitivă la 14 ianuarie 2009,

În Cauza Megheleş și Popa împotriva României

(Cererea nr. 28.266/05)

În Cauza Megheleş și Popa împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 23 septembrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28.266/05) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni ai acestui stat, doamnele Ana Megheleş și Elena Popa (*reclamantele*), au sesizat Curtea la data de 21 iulie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantele au fost reprezentate de domnul A. Iorgovan, decedat între timp, și de domnul A. M. Mihălcescu, avocați în București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 16 februarie 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. Astfel cum prevede art. 29 § 3 din Convenție, acesta a decis, de asemenea, să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT**I. Circumstanțele cauzei**

4. Reclamantele s-au născut în anul 1939 și, respectiv, în anul 1937 și locuiesc în Sichevița, județul Caraș-Severin.

5. În anul 1959, statul a preluat două terenuri, unul în suprafață de 982 m² și celălalt în suprafață de 1.856 m², ce îi aparțineau lui A. L., bunicul reclamantelor, și erau situate în satul Gornea (comuna Sichevița). La data respectivă nu a fost operată nicio modificare în cartea funciară.

6. La data de 16 mai 1997, Ministerul Agriculturii a transferat cele două terenuri în patrimoniul societății comerciale A. Acestea i s-a emis un titlu administrativ de proprietate.

A. Acțiunea în anulare a titlului de proprietate din 16 mai 1997 emis pe numele societății A.

7. Reclamantele au sesizat instanțele cu o acțiune vizând anularea titlului de proprietate eliberat la data de 16 mai 1997 societății A. Acestea arătau că terenurile îi aparținuseră lui A. L., ale cărui moștenitoare erau.

8. Prin Sentința din data de 18 ianuarie 2000, Curtea de Apel Timișoara a respins cererea reclamantelor. Instanța a statuat că acestea nu făcuseră dovada dreptului lor de proprietate asupra terenurilor în litigiu, cu atât mai mult cu cât cererea lor de restituire formulată în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991 le fusese respinsă de comisia administrativă competentă.

9. Prin Decizia din data de 21 septembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a luat notă de faptul că reclamantele renunțaseră, la data de 19 septembrie 2001, la recursul formulat împotriva hotărârii Curții de Apel Timișoara.

B. Acțiunea în revendicare formulată împotriva societății A.

10. La data de 15 februarie 2001, reclamantele au chemat în judecată societatea comercială A., care se afla în posesia terenurilor, în fața Judecătoriei Moldova Nouă și au solicitat restituirea acestora.

11. Prin Sentința din data de 26 iunie 2001, Judecătoria Moldova Nouă a constatat că bunicul reclamantelor figura în continuare în cartea funciară ca proprietar și a dispus restituirea terenurilor către reclamante. De asemenea, instanța a dispus ca acestea din urmă să îi plătească societății comerciale A. contravaloarea construcțiilor aflate pe teren, și anume 38.500.000 lei vechi.

12. Această sentință a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara, la data de 28 februarie 2002. Curtea de apel a adăugat că existența titlului administrativ de proprietate al societății A., precum și respingerea acțiunii în anulare a acestui titlu, introdusă de reclamante, erau lipsite de relevanță în cauză.

13. Sentința din data de 26 iunie 2001 a fost pusă în executare la data de 18 iunie 2002 și 14 martie 2003. La aceste date au fost întocmite procese-verbale de către un executor judecătoresc.

14. La o dată neprecizată, procurorul general al României a formulat un recurs în anulare în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție (denumită în continuare *Curtea de Casație*) împotriva Sentinței pronunțate de Judecătoria Moldova Nouă la data de 26 iunie 2001, cu motivarea că judecătorii ar fi încălcat legea.

15. Prin Decizia din data de 18 mai 2005, Curtea de Casație a admis recursul în anulare, a casat Sentința din data de 26 iunie 2001 și, pe fond, a respins cererea de restituire a reclamantelor. Aceasta a arătat că restituirea terenurilor pe care statul comunist le confiscase făcea obiectul Legii fondului funciar nr. 18/1991. Or, reclamantele depuseseră o cerere de restituire a acestor terenuri, ce fusese respinsă de comisia administrativă competentă deoarece părții pârâte i se emisese între timp un titlu administrativ de proprietate referitor la terenurile revendicate. În plus, acțiunea în anulare a acestui titlu de proprietate fusese respinsă definitiv prin Sentința din 18 ianuarie 2000 a Curții de Apel Timișoara.

II. Dreptul intern pertinent

16. La data evenimentelor, articolele relevante din Codul de procedură civilă prevedeau următoarele:

ARTICOLUL 330

„Procurorul general, din oficiu sau la cererea Ministrului Justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile judecătorești irevocabile pentru următoarele motive:

(...)

2. când prin hotărârea atacată s-a produs o încălcare esențială a legii, ce a determinat o soluționare greșită a cauzei pe fond, ori această hotărâre este vădit netemeinică (...).”

ARTICOLUL 330¹

„În cazurile prevăzute de art. 330 pct. 1 și 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 1 an de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.”

17. Art. 330 și 330¹ au fost abrogate prin art. I pct. 17 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

18. Reclamantele susțin că repunerea în discuție a Sentinței definitive a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001 prin Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 a încălcat principiul securității raporturilor juridice. În plus, dreptul lor de acces la o instanță ar fi fost încălcat prin faptul că Curtea de Casație a admis recursul în anulare invocând prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, care constituie o procedură de restituire specială, care nu ar împiedica, în opinia lor, introducerea unei acțiuni în revendicare întemeiată pe dreptul comun. Prin urmare, ele susțin că ar fi avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra admisibilității

19. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

20. Guvernul face trimitere la Cauza *Brumărescu*, în care Curtea a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza repunerii în discuție a unei hotărâri definitive în urma introducerii unui recurs în anulare de către procurorul general, care dispunea în acest scop de o putere discreționară (*Brumărescu împotriva României*, [MC], nr. 28.342/95, § 62, CEDO 1999-VII). În opinia Guvernului, recursul în anulare introdus de procurorul general urmărea să garanteze respectarea principiului legalității, deoarece scopul Curții de Casație a fost să concilieze două hotărâri judecătorești contradictorii, și anume Hotărârea Curții de Apel Timișoara din 18 ianuarie 2000 și cea a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001. Guvernul reamintește că Codul de procedură civilă a fost modificat, eliminând calea extraordinară de atac a recursului în anulare în materie civilă.

21. În final, Guvernul consideră că dreptul de acces al reclamantelor la o instanță nu a fost încălcat prin faptul că Curtea de Casație a luat în calcul respingerea cererii de

restituire introduse de părțile interesate în cadrul procedurii administrative prevăzute de legea fondului funciar, deoarece această lege prevede o procedură administrativă prealabilă și orice hotărâre luată în acest cadru de o autoritate administrativă poate face obiectul unei analize de către instanțe.

22. Reclamantele nu au prezentat observații drept răspuns la observațiile Guvernului.

2. Aprecierea Curții

23. Curtea reamintește că dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 § 1 din Convenție, trebuie să se interpreteze în lumina preambulului Convenției, care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțele judecătorești să nu mai fie supusă unei noi judecăți (*Cauza Brumărescu*, citată mai sus, § 61). În virtutea acestui principiu, nicio parte nu este abilitată să solicite reverificarea unei hotărâri definitive și executorii cu unicul scop de a obține reanalizarea cauzei și o nouă hotărâre în ceea ce o privește. Instanțele superioare nu trebuie să își folosească puterea de supervizare decât pentru a corecta erorile de fapt sau de drept și erorile judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă analiză. Supervizarea nu trebuie să devină o cale de atac deghizată. Nu trebuie să se facă derogare de la acest principiu decât dacă o impun motive substanțiale și imperioase (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52.854/99, § 52, CEDO 2003-IX).

24. În speță, în măsura în care Guvernul susține că Sentința Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001, astfel cum a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara la data de 28 februarie 2002, era rezultatul unei erori de drept, Curtea reamintește că simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere asupra chestiunii respective nu este un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză (*Cauza Riabykh*, citată mai sus, § 52). În acest sens, Curtea observă că Curtea de Apel București apreciasse deja, în Decizia sa din 28 februarie 2002, că titlul administrativ de proprietate al societății A., precum și respingerea acțiunii în anulare a acestui titlu, introdusă de reclamante, erau lipsite de relevanță pentru cauză.

25. Mai mult, Curtea remarcă faptul că anularea unei hotărâri judecătorești definitive nu a fost motivată, în speță, de existența unor probe noi, care nu se aflaseră la dispoziția părților până atunci, și care erau de natură să influențeze soluționarea procedurii (*Pravednaya împotriva Rusiei*, nr. 69.529/01, § 27, 18 noiembrie 2004).

26. În plus, în cauza de față regăsim alte două elemente care au determinat Curtea, în Cauza *Brumărescu*, să constate încălcarea principiului securității raporturilor juridice și, prin urmare, încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, și anume intervenția într-un litigiu civil a procurorului general, care nu era parte la procedură, și repunerea pe rol a unei hotărâri definitive ce dobândise autoritate de lucru judecat și care, mai mult, fusese executată.

27. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că anularea Sentinței definitive din 26 iunie 2001 a dus la încălcarea dreptului reclamantelor la un proces echitabil.

28. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1.

29. Având în vedere concluziile de mai sus, Curtea apreciază că nu este necesar să analizeze separat capătul de cerere al reclamantelor referitor la încălcarea dreptului lor de acces la o instanță (vezi *Konnerth împotriva României*, nr. 21.118/02, § 51, 12 octombrie 2006).

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

30. Reclamantele se plâng de faptul că Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 ar fi avut ca efect încălcarea dreptului acestora la respectarea bunurilor lor, astfel cum este recunoscut acesta în art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

31. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

32. Guvernul admite că reclamantele dețineau bunuri în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 în temeiul Sentinței Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001. Prin urmare, ele au suferit o ingerință în dreptul lor la respectarea acestor bunuri din cauza anulării sentinței respective prin Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005.

33. Cu toate acestea, Guvernul consideră că ingerința era justificată față de art. 1 din Protocolul nr. 1, din moment ce ea era legală, urmărea un scop legitim și era proporțională.

34. În ceea ce privește respectarea principiului legalității, Guvernul arată că ingerința se bazează pe prevederile art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, astfel cum erau redactate la data evenimentelor.

35. Cât privește scopul legitim urmărit, acesta susține că ingerința era necesară în vederea respectării dreptului altora.

36. În final, el consideră că ingerința era proporțională, deoarece Decizia Curții de Casație din 18 mai 2005 nu a făcut decât să corecteze o eroare de drept.

37. Reclamantele nu au prezentat observații în răspuns la observațiile Guvernului.

2. Aprecierea Curții

38. Curtea observă încă de la început că părțile sunt de aceeași părere când consideră că anularea Sentinței definitive a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001 de către Curtea de Casație constituie o ingerință în respectarea bunurilor reclamantelor.

39. Curtea reamintește faptul că o privare de proprietate ce intră în sfera celei de-a doua norme prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1 nu se justifică decât dacă se demonstrează în special faptul că ea a avut loc pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege. Mai mult, orice ingerință în folosirea proprietății trebuie să respecte criteriul de proporționalitate. Curtea nu încetează să reamintească faptul că un just echilibru trebuie păstrat între cerințele interesului general al comunității și imperativele de apărare a drepturilor fundamentale ale omului. Grija pentru asigurarea acestui echilibru este inerentă întregii Convenții. Echilibrul ce trebuie păstrat este distrus dacă individul respectiv suportă o sarcină specială și exorbitantă (*Sporrong și Lönnrot* din 23 septembrie 1982, seria A nr. 52, pp. 26—28, §§ 69—74 și *Cauza Brumărescu*, citată mai sus, § 76).

40. În speță, Curtea observă încă de la început că nu s-a contestat faptul că ingerința în dreptul reclamantelor la respectarea bunurilor lor a avut loc în condițiile prevăzute de lege, și anume conform prevederilor Codului de procedură civilă ce reglementează recursul în anulare.

41. Curtea observă că Guvernul invocă o eroare de drept a instanțelor ordinare pentru a justifica ingerința în dreptul la respectarea bunurilor reclamantelor. În acest sens, Curtea apreciază că, în ciuda marjei de apreciere de care dispune statul în materie, această pretinsă eroare nu poate fi de ajuns pentru a justifica lipsirea de un bun dobândit în deplină legalitate în urma unui litigiu civil soluționat în mod definitiv.

42. Mai mult, presupunând chiar să s-ar putea demonstra că lipsirea de proprietate a servit pentru o cauză de interes public, Curtea consideră că justul echilibru a fost înlăturat și că reclamantele au suportat o sarcină specială și exorbitantă, din moment ce au fost lipsite de două terenuri fără a primi nicio despăgubire care să reflecte valoarea reală a acestora.

43. Având în vedere cele de mai sus și jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamantelor asupra bunurilor lor le-a făcut să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

Prin urmare, a avut loc încălcarea acestei prevederi.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

44. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

45. Reclamantele solicită suma de 10.000 euro (*EUR*) pentru prejudiciul material pe care pretind că l-au suferit, sumă ce reprezintă valoarea de piață a celor două terenuri în litigiu. În scrisoarea din 19 aprilie 2007, reclamantele își evaluează pretențiile la 20.000 EUR, însă fără a menționa dacă este vorba de un prejudiciu material sau moral. În scrisoarea din 2 iulie 2008, reclamantele precizează că solicită în primul rând restituirea terenurilor în litigiu și că suma de 20.000 EUR ar acoperi în realitate prejudiciul material și moral suferit.

46. Guvernul precizează în primul rând că nu a fost stabilită nicio legătură de cauzalitate între pretențiile reclamantelor și pretinsa încălcare a Convenției. Apoi, acesta atrage atenția asupra faptului că reclamantele nu au prezentat niciun document justificativ referitor la valoarea de piață a terenurilor pe care o pretind. În ceea ce îl privește, Guvernul prezintă adrese de la Primăria Sichevița și de la Camera Notarilor Publici Timișoara, care menționează valorile minime și maxime ale terenurilor în comuna Sichevița (între 0,25 și 1 euro/m² pentru terenurile în extravilan și între 1 și 2,50 euro/m² pentru terenurile în intravilan). În măsura în care suma solicitată, și anume 20.000 EUR, poate fi considerată ca fiind referitoare și la prejudiciul moral, Guvernul consideră că aceasta este excesivă și face trimitere în acest sens la jurisprudența Curții în materie. În final, Guvernul consideră că hotărârea Curții ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă a prejudiciului moral suferit.

47. Curtea reamintește că o hotărâre ce constată o încălcare atrage pentru statul părât obligația juridică față de Convenție de a pune capăt încălcării și de a-i înlătura consecințele. Dacă dreptul intern nu permite decât o înlăturare parțială a consecințelor acestei încălcări, art. 41 din Convenție îi conferă

Curții puterea de a acorda o reparație părții lezate prin actul sau omisiunea față de care a fost constatată o încălcare a Convenției. În exercitarea acestei puteri, ea dispune de o anumită marjă de apreciere; adjectivul „echitabilă” și expresia „dacă este cazul” demonstrează acest lucru.

48. Printre elementele luate în considerare de Curte atunci când statuează în materie se numără prejudiciul material, adică pierderile efectiv suferite ca o consecință directă a încălcării pretinse, și prejudiciul moral, adică reparația stării de neliniște, a neplăcerilor și incertitudinilor ce rezultă din această încălcare, precum și alte daune nepatrimoniale (vezi, printre altele, *Ernestina Zullo împotriva Italiei*, nr. 64.897/01, § 25, 10 noiembrie 2004).

49. În plus, acolo unde diferitele elemente ce constituie prejudiciul nu se pretează la un calcul exact sau acolo unde distincția dintre prejudiciul material și prejudiciul moral se dovedește a fi dificilă, Curtea ar putea fi obligată să le analizeze global (*Comingersoll împotriva Portugaliei* [MC], nr. 35.382/97, § 29, CEDO 2000-IV).

50. În circumstanțele speței, Curtea apreciază că restituirea celor două terenuri în suprafață de 982 m² și de 1.856 m², situate în satul Gornea din comuna Sichevița (județul Caraș-Severin) și al căror drept de proprietate a fost confirmat prin Sentința definitivă a Judecătorei Moldova Nouă din 26 iunie 2001, le-ar repune pe reclamante, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Dacă statul pârât nu procedează la această restituire în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca acesta să le plătească împreună părților interesate, cu titlu de

daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a terenurilor.

51. Ținând cont de informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează valoarea de piață actuală a terenurilor la 5.000 EUR.

52. În acest sens, ea consideră că anularea Sentinței definitive din 26 iunie 2001 de către Curtea de Casație a atras după sine o gravă încălcare a dreptului reclamantelor la respectarea bunurilor lor, ceea ce constituie un prejudiciu moral. Având în vedere ansamblul elementelor aflate în posesia sa și statuând în echitate, astfel cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea le acordă împreună reclamantelor suma de 3.500 EUR pentru prejudiciul moral suferit.

B. Cheltuieli de judecată

53. Reclamantele mai solicită și suma de 3.000 EUR pentru cheltuielile de judecată angajate în fața instanțelor interne și în fața Curții.

54. Guvernul nu se opune acordării unei sume pentru cheltuieli de judecată, cu condiția să fie vorba de cheltuieli reale, necesare și rezonabile.

55. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În lipsa oricărui document justificativ, Curtea nu le acordă reclamantelor nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

56. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;
 2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza lipsei unui proces echitabil;
 3. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție referitor la refuzul dreptului de acces la o instanță;
 4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;
 5. hotărăște:
 - a) ca statul pârât să le restituie reclamantelor terenurile în suprafață de 982 m² și, respectiv, 1.856 m², situate în satul Gornea din comuna Sichevița (județul Caraș-Severin), în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri conform art. 44 § 2 din Convenție;
 - b) ca, în lipsa unei astfel de restituiri, statul pârât să le plătească împreună reclamantelor, în același termen de 3 luni, 5.000 EUR (cinci mii euro) cu titlu de daune materiale;
 - c) ca, în orice caz, statul pârât să le plătească împreună reclamantelor 3.500 EUR (trei mii cinci sute euro) cu titlu de daune morale;
 - d) ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății, iar la acestea să fie adăugate orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;
 - e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale.
 6. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.
- Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 14 octombrie 2008, pentru a face aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE

privind sancționarea cu retragerea aprobării acordate domnului Dan Burcă, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L.

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 27 aprilie 2010, în cadrul căreia a fost analizat Referatul de constatare nr. X.644 din 21 aprilie 2010 privind controlul permanent efectuat la Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L., cu sediul în municipiul București, alea Cricovul Sărat nr. 1, bl. 13, sc. D, ap. 49, sectorul 1, nr. de ordine în registrul comerțului J40/11397/12.07.2006, CUI 18846992, înmatriculată în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK-378/11.12.2006, reprezentată legal prin domnul Dan Burcă, persoană semnificativă,

a constatat următoarele:

Prin Decizia Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 677/2009 privind sancționarea cu interzicerea temporară a exercitării activității definite la art. 2 lit. C pct. 56 și 57 din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor a Societății Comerciale „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L., s-au stabilit în sarcina societății următoarele obligații:

— să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea activității de asigurare, în termen de cel mult 3 zile de la data primirii deciziei, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurător, rămânând direct răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare;

— să restituie societăților de asigurare toate documentele de asigurare aflate în gestiunea acesteia, în termen de 3 zile de la data primirii deciziei;

— să transmită Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor bilanșa analitică la data de 31 iulie 2009, care să reflecte corecțiile efectuate pentru remedierea deficiențelor constatate și înscrise la pct. 1.4 și 1.5 din Procesul-verbal nr. 272 din 24 august 2009, în termen de 30 de zile de la data primirii deciziei;

— să achite toate debitele datorate societăților de asigurare, în termen de 30 de zile de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I;

— să transmită Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor documentele care atestă efectuarea plății în termen de 24 de ore de la efectuarea fiecărei plăți.

Nu au fost transmise la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor înscrisuri din care să rezulte plata primelor de asigurare către societățile de asigurare și nici nu au fost respectate celelalte obligații stabilite prin decizie.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea aprobării acordate domnului Dan Burcă, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L., cu domiciliul în municipiul Mangalia, Piața Republicii, bl. 14, sc. A, ap. 2, județul Constanța, CNP 1770129133670, C.I. seria KT nr. 185651, emisă de Poliția Municipiului Mangalia la data de 16.03.2001, născut la data de 29 ianuarie 1977.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii domnul Dan Burcă poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu

prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă pe timpul soluționării acesteia executarea măsurii sancționatorii, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 14 iunie 2010.
Nr. 481.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE**privind sancționarea cu retragerea autorizației de funcționare a Societății Comerciale „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L.**

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19,) precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 27 aprilie 2010, în cadrul căreia a fost analizat Referatul de constatare nr. X.644 din 21 aprilie 2010 privind controlul permanent efectuat la Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L. cu sediul în municipiul București, alea Cricovul Sărat nr. 1, bl. 13, sc. D, ap. 49, sectorul 1, nr. de ordine în registrul comerțului J40/11397/12.07.2006, CUI 18846992, înmatriculată în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK-378/11.12.2006, reprezentată legal prin domnul Dan Burcă, persoană semnificativă,

a constatat următoarele:

Prin Decizia Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 677/2009 privind sancționarea cu interzicerea temporară a exercitării activității definite la art. 2 lit. C pct. 56 și 57 din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor a Societății Comerciale „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L., s-au stabilit în sarcina societății următoarele obligații:

— să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea activității de asigurare, în termen de cel mult 3 zile de la data primirii deciziei, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurător, rămânând direct răspunzătoare pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare;

— să restituie societăților de asigurare toate documentele de asigurare aflate în gestiunea acesteia, în termen de 3 zile de la data primirii deciziei;

— să transmită Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor bilanșa analitică la data de 31 iulie 2009, care să reflecte corecțiile efectuate pentru remedierea deficiențelor constatate și înscrise la pct. 1.4 și 1.5 din Procesul-verbal nr. 272 din 24 august 2009, în termen de 30 de zile de la data primirii deciziei;

— să achite toate debitele datorate societăților de asigurare, în termen de 30 de zile de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I;

— să transmită Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor documentele care atestă efectuarea plății, în termen de 24 de ore de la efectuarea fiecărei plăți.

Nu au fost transmise la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor înscrisuri din care să rezulte plata primelor de asigurare către societățile de asigurare și nici nu au fost respectate celelalte obligații stabilite prin decizie.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L., cu sediul în municipiul București, alea Cricovul Sărat nr. 1, bl. 13, sc. D, ap. 49, sectorul 1, nr. de ordine în registrul comerțului J40/11397/12.07.2006, CUI 18846992, înmatriculată în Registrul brokerilor de asigurare cu nr. RBK-378/11.12.2006, reprezentată legal prin domnul Dan Burcă, persoană semnificativă.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială „Eli Asigurări Broker de Asigurare Reasigurare” — S.R.L. poate face plângere la Curtea de Apel București, în

termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă pe timpul soluționării acesteia executarea măsurii sancționatorii, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,

Angela Toncescu

București, 14 iunie 2010.

Nr. 482.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE**privind sancționarea cu retragerea aprobării domnului Mihai Neagu, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L.**

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/1.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 27 aprilie 2010, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. X.629 din 19 aprilie 2010 privind controlul efectuat la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L., cu sediul în satul Snagov, șos. Snagov nr. 191B, localitatea Snagov, județul Ilfov, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J23/1204/02.05.2007, CUI 21659803/02.05.2007, RBK-431/06.09.2007, reprezentată legal de domnul Mihai Neagu, persoană semnificativă,

a constatat următoarele:

Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. nu are un sediu permanent unde să poată fi transmisă corespondența și unde să poată fi efectuate controale.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 38¹ alin. (12) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 lit. e) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004, cu modificările ulterioare.

Fapta constituie contravenție, în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și d) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării dreptului asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor a hotărât, în ședința din data de 27 aprilie 2010, sancționarea cu retragerea aprobării domnului Mihai Neagu, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L., în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare,

drept care d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea aprobării domnului Mihai Neagu, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L., cu domiciliul în localitatea Snagov, șos. Snagov nr. 191B, județul Ilfov, CNP 1680902434511, C.I. seria IF nr.138462, emisă de SPCLEP Snagov la data de 27 februarie 2007, născut la data de 2 septembrie 1968 în București.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii domnul Mihai Neagu poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de

30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatorii, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,

Angela Toncescu

București, 14 iunie 2010.

Nr. 483.

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

DECIZIE**privind sancționarea cu interzicerea temporară a exercitării activității și amendă a Societății Comerciale „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L.**

Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, cu sediul în municipiul București, str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, cod de înregistrare fiscală 14045240/01.07.2001, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 4 alin. (19), precum și al art. 39 alin. (5) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, în baza hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, consemnată în procesul-verbal al ședinței din data de 27 aprilie 2010, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. X.629 din 19 aprilie 2010 privind controlul dispus la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L., cu sediul în satul Snagov, șos. Snagov nr. 191B, localitatea Snagov, județul Ilfov, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J23/1204/02.05.2007, CUI 21659803/02.05.2007, RBK-431/06.09.2007,

a constatat următoarele:

1. Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. nu are un sediu permanent unde să poată fi transmisă corespondența și unde să poată fi efectuate controale.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 38¹ alin. (12) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și art. 2 lit. e) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.110/2004, cu modificările ulterioare.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și d) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. a încasat prime de asigurare fără a le depune la asigurători.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 63 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

3. Domnul Mihai Neagu, persoană semnificativă la Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. a fost sancționat cu retragerea aprobării.

În urma retragerii aprobării persoanei semnificative nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 63 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 39 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu interzicerea temporară a exercitării activității până la data achitării debitelor restante față de societățile de asigurare/reasigurare și amendă în cuantum de 5.000 lei Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L., cu sediul în satul Snagov, șos. Snagov nr. 191B, localitatea Snagov, județul Ilfov, J23/1204/02.05.2007, CUI 21659803/02.05.2007, RBK-431/06.09.2007.

Art. 2. — În termen de 15 zile de la data primirii deciziei Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. are obligația de a transmite la Comisia de Supraveghere a Asigurărilor dovada plății integrale a debitelor restante față de

societățile de asigurare/reasigurare, precum și documentația completă în vederea aprobării unei noi persoane semnificative, pentru conducerea activității curente a societății.

Art. 3. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea Comercială „Assess Broker de Asigurare” — S.R.L. poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatorii, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 14 iunie 2010.
Nr. 484.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

